

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρουσιάζει εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὁμορφίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμανικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
*Ἐσωτερικῶς	*Ἐξωτερικῶς	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879	*Ἐσωτερικῶς. λεπ. 20. *Ἐξωτερικῶς. λεπ. 25
Ἔτησι δρ. 10.—	Ἔτησι φρ. 12.50		Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶναι ἑκαστὸν λεπτὰ 25
Ἑξάμηνος 5.50	Ἑξάμηνος 6.50		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τριμήνιος 3.—	Τριμήνιος 3.50	ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ	*Ὅδος Ἐθνεπίκου δρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκείτου μηνός.		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	
Περίοδος Β' — Τόμος 25ος	*Ἐν Ἀθήναις, 10 Μαρτίου 1918		*Ἔτος 40όν. — Ἀριθ. 15

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», διὰ τὸ τρέχον ἔτος 1918, ἀντὶ τῆς διπλοῦσθῆ, ὡς ἐπέβαλλον αἱ περιστάσεις, ἠδέχθη ὀλίγον ἕνα μόνον ὡς ἑξῆς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ἔτησι δρ. 10, ἑξάμηνος 5,50, τριμήνιος 3. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, ἔτησι φρ. 12,50, ἑξάμηνος 6,50, τριμήνιος 3,50.

Ἡ μικρὰ ἀπὸ τῆς ἀξίσεως δὲν ἀρκεῖ βέβαια διὰ τὴν κάλυψιν αἱ διπλοῦσαι ἤδη δαπάναι τῆς ἐκδόσεως. Ἄλλ' ἔχομεν τὴν ἐλπίδα εἶναι τὰ ἐξακολουθήσομεν μὲ τὴν ἰδίαν καὶ μεγαλητέραν ἀπόμνη προθυμίαν, αἱ Ἐσφοραὶ τῶν φίλων μας διὰ τὴν Ἐφαρμίαν.

Οἱ πληρώσαντες συνδρομὴν διὰ τὸ τρέχον ἔτος μὲ τὴν παλαιὰν διατίμησιν, δεύουσι τὰς ἀναγκαζομένης καὶ παρακαλοῦνται νὰ στείλουν τὸ ὑπόλοιπόν. [Ἴδε Δήλωσιν 11ου φυλλαδίου, σελ. 91].

Ἡ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Ἠγγαζοντο ἄρα πρὸς κοντὰ εἰς τὴν ξηρὰν ποιοῦσαν, μετρίαζοντες τὴν ταχύτητα τοῦ καϊκιῦ, γὰρ νὰ τὰ βλέπουν δια. Ἐπρόσθετον μόνον νὰ πορευθῶν μερικὸς κορυμῶν δένδρων, ποὺ ἔπλεον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Πολλὰς φορὰς μάλιστα ἀγκυροβόλησαν, γὰρ νὰ πάρῃ ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ φωτογραφίας τῶν ὑπαισθητικῶν μερῶν.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ «Καλότυχος» εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ στόμιον τοῦ Καταράκτη. Τὰ δένδρα, ἀπὸ καὶ καὶ πέρα, ἐξακολουθοῦσαν ἀλλ' ἀραιότερα καὶ, ὕστερ' ἀπὸ τρία μίλια, δὲν ἐβλεπε κανεὶς παρὰ αὐτάς τας ἀπομονωμένους, ἀνάμεσα εἰς δυτικὰ ριζοβότρια τοῦ Φραγκλίνου.

Τὴν διαφορὰ ἀπὸ τὸ μεσημέρινον ὡς τὸ βραδινὸ μέρος αὐτῆς τῆς ἀκτῆς! Ὅσο πρασινο καὶ δασυμένον τὸ ἕνα, τόσο γυμνὸν, ξερὸ καὶ ἄγριον τὸ ἄλλο. Πόσο θὰ ἐτρόμαζαν οἱ ἀποικοὶ ἂν ἡ τύχη, εἰς τὴν ἀρχήν, τοὺς ἐφίχθη εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ νηπιῦ! Ὅταν τὸ πρωτοεῖδαν ἀπὸ ψηλά, ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ Φραγκλίνου, δὲν τοὺς φά-

νηκε καὶ τόσο φοβερό. Ἄλλὰ τώρα, ἀπὸ τὴν θάλασσαν, τὸ ἀκρογιάλι αὐτὸ μὲ τῆς πετρωμένους λάβας τοῦ ἡφαιστείου, μὲ τὰ κρυσταλλωμένα κατακαθίσματα τῶν παλαιῶν ἐκρήξεων, γυμνὰ ἀπὸ κάθε πρασιναδα, ἀπὸ κάθε βλάστησι, παρουσίαζε τόσο ἄγρια ὄψη, ὅσο ἴσως κανέν ἄλλο ἀκρογιάλι τοῦ κόσμου!

Ὁ «Καλότυχος» περνοῦσε ὁλοένα μπροστὰ εἰς αὐτὴν τὴν ἀκτῆν, εἰς ἕνα διάστημα ὡς μισὸ μίλι. Τὴν ἀποτελοῦσαν ὑψώματα, βράχια διαφόρων διαστάσεων καὶ σχημάτων, ἀπὸ 20 ὡς 300 πόδια ψηλά, ἀλλὰ κυλινδρικά ὡς πύργοι, ἀλλὰ πρισματικά ὡς γοτθικά καμπαναριά, ἀλλὰ πυραμοειδῆ ὡς ὀβελίσκοι, ἀλλὰ κωνικά ὡς καμινάδες ἐργαστασίων. Ἐνα παγόφραγμα εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ πέλου δὲν θὰ παρουσίαζε πρὸς ἰδιότροπὴ μορφήν. Ἐδῶ γεφύρια ἀπὸ βράχο εἰς βράχον ἐκεῖ ἀφίδες, παρακάτω θόλοι, ὡς παλατιῶν καὶ ὡς ἐκκλησιῶν. Τίποτε μεγαλοπρεπέστερον ἀπὸ τὴν μοναδικὴν αὐτὴν ἀκτῆν, ποῦ ἀπλώνετο, εἰς μᾶκρος ὀκτώ ὡς ἑννέα μίλια.

Ὁ Κύριος Σμιθ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐκύτταζαν μὲ αἰσθητικὴ θαυμασμοῦ ποῦ ἐφθάνε ὡς τὴν κατάπληξιν. Ἄλλ'

ἂν αὐτοὶ σιωποῦσαν, ὁ Τοπ δὲν ἐμποδίζετο καθόλου νὰ φέρῃ γαυγίσματα, ποῦ τὰ ἐπαγελάμβαναν οἱ χιλιῶν ἀντίλαλοι τῆς ἀκτῆς. Ὁ μηχανικὸς μάλιστα παρατήρησε ὅτι τὰ γαυγίσματα αὐτὰ ἔμοιαζαν μὲ ἑκείνα ποῦ ἔκανε ὁ Τοπ ἐπάνω ἀπὸ τὸ πηγάδι τοῦ Γρανίτινου Παλατιῦ.

— Πάρτε πρὸς κοντὰ! εἶπε.
Ὁ «Καλότυχος» ἐπληρίασε ἄρα μπόρῃσε τοὺς παράξενους ἐκείνους βράχους.

*Ὁ Κύριος Σμιθ ἐκύτταζε ἐκεῖνο τὸ σημάδι...

Ίσως υπήρχε κάπου εκεί καμμία σπηλιά που θάξιζε να την εξερευνηθούν. Άλλα ο Κύρος Σμιθ δεν είδε τίποτα, ούτε σπηλιά, ούτε τρύπα, πουθενά. Σε λίγο έπαψαν και τα γουργυμματα του Τοπ και το καίκι γύρισε στην πρώτη του απόστασι, καμμία εκατοστή όργυιας από το άκρογαλι.

Το άκρογαλι αυτό ήταν τώρα όμοιο κι' είχε αμμουδιά. Εφαίνοντο μακρύτερα και μερικά δένδρα 'ς ένα έδαφος βαλτωδες και χαμηλό. Η ζωή εξεδηλώνετο ακόμη και με την παρουσία μυριάδων θαλασσοπουλιών. Η άκτι η αυτή, ή βορειοδυτική, είχε μεγάλη διαφορά από την άλλη, την τόσο ξηρή κι' άγρια.

Το βράδυ, ο «Καλότυχος» άγκυροβόλησε 'ς ένα μικρό όρμο, πολύ κοντά στην ξηρά, γιατί τα νερά 'ς εκείνο τό μέρος ήταν βαθιά. Η νύκτα επέρασε ήσυχα. Ο αέρας είχε πέρη με της τελευταίες λάμψεις της ημέρας και δεν ξανάρχισε να φυτά πορεύει με το γλυκοχάραμα.

Επειδή ήταν εύκολο να αποβιβασθούν, οι επίσημοι κινήγοι της άποικίας, δηλαδή ο Γεδεών Σπίλεττ κι' ο Χάρμπερτ, βγήκαν να κάμουν ένα περίπατο δυό ώρών, με τον Τοπ άνοσηταί, και γύρισαν φορτωμένοι κι' οι τρεις άγριόπατες και μπεκατόνια. (*)

Στης άκτι το πρωί, ο «Καλότυχος» ξεκίνησε πάλι για το βόρειο άκρωτήρι της Σιαγόνας. Πήγαινε γρήγορα, γιατί είχε από πίσω τον καιρό κι' ή αύρα δυνάμεινε όλοένα.

Μου φαίνεται πως θάχουμε άέρα! έλεγε ο Πέγκροφ. Χθές το βράδυ ή όσισ ήταν κατακόκκινη και σήμερα να, αυτές ή γατό ουρές, που τίποτα καλό δεν προλέγουν.

Η «γατοουρές» που έλεγε ο Πέγκροφ, ήταν κατι μακρούλα και φουντωτά συννεφιακή, σκορπισμένα στο ζενιθ, που ή παρουσία τους προσημαίνει συνήθως κάποια άναστασι των στοιχείων.

— Τότε, είπε ο Κύρος Σμιθ, άς τρέξουμε όσο μπορούμε, να καταφύγουμε μια όρη άρχητερα στον κόλπο του Καρχαρία. Έχει, πιστεύω, ο «Καλότυχος» θα είναι ασφαλής.

— Έντελώς! άποκρίθηκε ο Πέγκροφ. Άπειτα ή βορεινή άκτι του νησιού δεν είναι έπιφοβή.

— Δεν θα μου κατοφαίνονταν καθόλου, έπρόσθεσε ο μηχανικός, αν περνούσαμε εκεί όμι μόνο τη νύκτα, άλλα και μέρος της αυριανής ημέρας, γιατί είναι ένας κόλπος, που αξίζει να εξερευνηθή προσεκτικά.

Μου φαίνεται ότι αυτό θα γίνη θέλοντας και μή, άποκρίθηκε ο καπεταν Πέγκροφ. Δεν βλέπετε τί σύννεφα έχουν μαζευθή εκεί κάτω;

— Όπωςδήποτε, ο αέρας είναι ευνοϊκός για να φθάσουμε στο άκρωτήρι.

(*) Ίδε είκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 109.

— Και πολύ μάλιστα! άποκρίθηκε ο Πέγκροφ. Άλλα για να μπορούμε στον κόλπο, θα χρειασθή να κάμουμε βόλτες και θα προτιμούσα να βλέπω καλά, σε μέρη που δεν τα ξέρω καθόλου.

— Θα είναι γεμάτα ξέρες! έπρόσθεσε ο Χάρμπερτ. Δεν θυμάστε πόσες είδαμε στη μεσημερινή άκτι του Καρχαρία;

— Πέγκροφ, είπε ο Κύρος Σμιθ, κάμε δυας ξέρες! έχουμε άπόλυτη παποθησι σε όλα!

— Έννοια σας! άποκρίθηκε ο Πέγκροφ. Τι ώρα είναι;

— Δέκα.

— Και τί απόστασις είν' από 'δω ως τ' άκρωτήρι;

— Δεκαπέντε μιλια περίπου.

— Πολύ καλά. Σε δύομιση ώρες θα είμαστε φθασμένοι απέξω από τον κόλπο. Δυστυχώς, εκείνη την ώρα, θα γυρίζη ή παλίρροια. Και θάνε σαν δύσκολο να μπορούμε, όταν θάχουμε και τον άέρα και τη θάλασσα εναντιό μας.

— Και σήμερα μάλιστα είναι πανσληνος, παρατήρησε ο Χάρμπερτ, κι' ή παλίρροιας, με τάπριλιάτικο φεγγάρι, είναι πολύ δυνατές.

— Μα δεν κάνει ναγκυροβολήσουμε απόψε κοντά στην άκρη του κάβου; ρώτησε ο μηχανικός.

— Τι λέτε! εφώνησε ο Πέγκροφ. Με τέτοιον καιρό, ναγκυροβολήσουμε κοντά στην ξηρά; Όταν σα, να πηγαίναμε γυρεύοντας να πέσουμε! έξω!

— Τι σκοπεύει λοιπόν να κάμης;

— Θα μείνω απέξω ως που να τελειώση το ρεύμα της παλίρροιας, άπάνω-κάτω ως της έπίτα. Έπειτα, αν βλέπω ακόμη, θα προσπαθήσω να μπω στον κόλπο. Άλλοιωτικά θα γυρίζουμε απέξω όλη νύκτα και θα μπορούμε το πρωί μόλις βγη ο ήλιος. Τι να γίνη! Δεν υπάρχει, βλέπετε, κανένας άφρος 'ς αυτό τό άκρωτήρι...

— Όύτε έχουμε! εκεί κανένα υποχρεωτικό σύντροφο, έπρόσθεσε ο Χάρμπερτ, να μας άνάψη καμμία φωτια και να μας όδηγήση...

— Άλήθεια, αγαπητέ μου Κύρε, έκαμεν έξαφνα ο Γεδεών Σπίλεττ, ξεχάσαμε να σ' ευχαριστήσουμε. ώρισμένως όμως, χωρίς τό φως εκείνο, δεν θα φθάναμε ποτέ.

— Ποιό φως; ρώτησε ο μηχανικός έκπληκτος.

— Καλέ, τό ξεχάσατε; εφώνησε ο Πέγκροφ. Το φως που άνάψατε στην Τερψιθέα, τη νύκτα της 19 προς την 20 Οκτωβρίου, όταν γυρίζαμε με τον «Καλότυχον» από τη νήσο Θαδών. Ά, χωρίς αυτό, θαμάσατε χαμένοι άνθρωποι!

— Ά, ναί... ναί!... έκαμε ο μηχανικός. είδατε τί καλή ιδέα που μου ήλθε τότε;

— Τώρα όμως, στο γυρισμό, έκτός αν τό σκεφθή ο Άύρτων, δεν είναι κανένας για να μας άνάψη ένα φως.

— Άλήθεια, έψιθύρισε ο Κύρος Σμιθ, δεν είναι κανένας!

— Άλλ' άργότερα, άμα βρέθηκε μόνος με τον δημοσιογράφο, στην πρώρη, έσκυψε σε' ατί του και του είπε:

— Άν υπάρχη 'ς αυτό τον κόσμο τίποτα βέβαιο, είναι ότι εγώ, τη νύκτα της 19 προς την 20 Οκτωβρίου, δεν άναψα φως ούτε στην Τερψιθέα, ούτε σε κανέν' άλλο μέρος του νησιού!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Η νύκτα στη θάλασσα. — Ο πόλιος του Καρχαρία. — Είμωσθηρέσις. — Έτοιμασις για τον χειμώνα. — Πρώιμες ναυκαίριες. — Άναστά κούα. — Έξαφνες στο σπίτι. — Υατρο' από έξη μήνες. — Μία φαινογραφική πλάκα. — Άπρόοπτον επεισόδιον.

Τα πράγματα συνέβησαν όπως τά είχε προμαντεύση ο έμπειρος Πέγκροφ. Ο άνεμος έδυναμώσε πολύ κι' έπειδή στης έξη το βράδυ, όταν ο «Καλότυχος» έφθασε απέξω από τον κόλπο, το ρεύμα της παλίρροιας ήταν πολύ αισθητό, έστάθηκε αδύνατο να μπη. Κι' ο καλός καπετανός αναγκάσθηκε να μείνη στο πέλαγος, με τό φλόκο στο μεγάλο κατάρτι για μόνο πανί και με την πλώρη κατά την ξηρά. Ευτυχώς, προσστατευμένη από την άκτι, δεν είχε τρικυμία. Ο «Καλότυχος» λοιπόν δεν φοβούνταν ούτε νανάποδαγυρισθή, ούτε να σπάζη. Άλλως τε από τό πρώτο τόν έπροφύλαξε ή σαθούρα του κι' από τό δεύτερο ή στερεότης των πλευρών του. Έπειτα κι' ο Πέγκροφ είχε λάθη δια του τά μέτρα.

Τη νύκτα εκείνη, ο Κύρος Σμιθ κι' ο Γεδεών Σπίλττ δεν μπόρεσαν να μιλήσουν οι δυό τους κι' όμως, μετά την φράσι που έψιθύρισε ο μηχανικός σε' ατί του δημοσιογράφου, έπιθυμούσαν πολύ να συζητήσουν πάλι για τη μυστηριώδη εκείνη δύναμη, που έκανε αυτά τά θαύματα στο νησι... Ο Γεδεών Σπίλεττ δεν είχε τώρα άλλο στο νού του, παρά τό ανεξήγητο εκείνο φως, που τους έδειξε τότε τό δρόμο. Το φως αυτό τό είχε ιδη πραγματικώς! Οι σύντροφοί του, ο Πέγκροφ κι' ο Χάρμπερτ, τό είχαν ιδη επίσης. Όλοι ένόμιζαν ότι τό είχε άνάψη ο μηχανικός, όταν είδε την κατοκαιρία. Και να τώρα που ο ίδιος έβεβαιώνα, ότι ποτέ δεν είχε κάμη τέτοιο πράγμα!

Ο Γεδεών Σπίλεττ ελογάριαζε να μιλήση γι' αυτό με τον Κύρο Σμιθ, όταν θα γύριζε ο «Καλότυχος», και να τον προτρέψη νανακοινώση τό παράξενο, τανεξήγητα περιστατικό εις τους συντρόφους του. Ίσως θαποφάσιζαν τότε όλοι μαζί, να κάμουν μια λεπτομερέςτερη εξερεύνησι 'ς όλο τό νησι.

Όπωςδήποτε, τη νύκτα εκείνη, κανένα φως δεν εφάνηκε στης άγνωστές ακόμη άκτες που αποτελούσαν την ει-

σοδο του κόλπου, και τό καίκι εξακολούθησε να τριγυρίζη απέξω ως τό πρωί.

Με της πρώτες λάμψεις της αυγής, ο άνεμος, που είχε πέρη λίγο, έγύρισε κηέλα ως δυό τέταρτα κι' έτσι ο Πέγκροφ μπόρεσε να μπη εύκολώτερα. Στης έπίτα, ο «Καλότυχος» έπλεε προσεκτικά μέσα στο στενό εκείνο, που αποτελούσαν τά δυό άκρωτήρια της Σιαγόνας, τό βόρειο και τό νότιο, — μικρό κόλπο, κλεισμένο 'ς ένα παράξενο πλαίσιο από λάβας.

— Να ένα σίγουρο λιμάνι! εφώνησε ο Πέγκροφ. Έδώ μέσα, κύματα δε φοβάσαι!

— Πραγματικώς, άποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ. Φαίνεται, ότι ο κόλπος αυτός έσχηματίσθηκε από δυό ποτάμια λάβας του ήφαιστείου, που επέτρωσαν και κατόπι έδυναμώσαν με άλλες, χυμένες άπάνω τους, από έκρήξεις πολλές. Έτσι ο κόλπος είναι καλά κλεισμένος απ' όλες της μεριές και στη μεγαλύτερη άκρη κατοκαιρία, στοχάζομαι ότι έδώ μέσα ή θάλασσα θα είναι ήσυχη σα λίμνη.

— Φυσικά, υπέλαβε ο Πέγκροφ. γιατί για να μπη ο άνεμος, δεν έχει παρά τό στενό εκείνο άνοιγμα μεταξύ των δυό άκρωτηρίων. Έπειτα τό ένα σκεπάζει τό άλλο κι' ο άνεμος έμποδίζεται ακόμη περισσότερο. Ο «Καλότυχος» θα μπορούσε να μείνη έδώ μέσα όλοκληρο χρόνο χωρίς να κουνηθή ούτε μια φορά.

— Κι' όμως, θρικόμαστε στο στόμα του καρχαρία! είπε ο Νάβ, αναφερόμενος στο όνομα του κόλπου.

— Ναι, άποκρίθηκε ο Χάρμπερτ, άλλα δεν υπάρχει φόδος να τό κλειση άπάνω μας.

— Όχι βέβαια, κύριε Χάρμπερτ, υπέλαβε ο Νάβ. έμένα όμως δεν μάρεσει αυτός ο κόλπος! έχει άτχημα μούτρα!

— Κρύμα! εφώνησε ο Πέγκροφ. κι' εγώ που λογάριζα να τον χαρίσω στην Άμερικην, για ναγκυροβολή ο στολος της;.. (Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΣΤΗ ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ

Πανώρημα της Πατρίδος μας σημαία, με τό σταυρό 'στη μέση, που λατράνει, θυμίζεις πάντα τη Μεγάλη Ίδέα, που την καρδιά κάθε Έλληνος φτερώγει.

Είρηνης αύρα σαν σε χαρτεϊζη, δείχνεις γαλάσιος θάλασσας γαλήνη, κι' ή χάρι του σταυρού σου συμβολίζει τη θεία, την ούρανια καλωσύνη.

Μα του πολέμου λαύρα σαν ξεοπάζη, αναπαίζον τη θοριά σου οίγη' τό γαλανό σου, μ' άγίο κήμα μοιάζει και τ' άσπρο, σαν άφρός, μαζί του σιγίζει.

Και την όρημ, τό θάρρος, την άνδρεία σ' άθάνατα χαρίζεις παλλημάρα, να ξεροζώνουν κάθε τυραννία και τσουέχθρους να φαίγουνται λιοντάρια! **Chof**

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΑΠΟΚΡΗΣ ΜΑΣ

Αγαπητοί μου,

ΙΣΤΟΣ στη σιγή θεία μου, θα διηγηθώ σήμερα πως περάσαμε της 'Αποκρηές μας στας 'Αθήνας. Η άλήθεια είναι, ότι μάρεψα και να μη τό κάμω καθόλου, με την εύλογη πρόφασι, ότι δεν ήγειμαν φέτος στας 'Αθήνας 'Αποκρηές' όπως δά, στοχάζομαι, άπάνω-κάτω, και 'ς όλες της άλλες πόλεις. Άλλά γιατί τάχα; Κι' αυτό ακόμη, που δεν ήγειμαν 'Αποκρηές ή μετόγειναν, αξίζει να τό διηγηθή κανείς. Έπί τέλους είναι και κάτι κατονοργιο, ιδιαίτερο, ξεχωριστό. Δεν μοιάζει μ' εκείνο που γίνεται τακτικά κάθε χρόνο και που καταντά στερεότυπο και λιγάκι βαρετό. Έχει τό γοητό του. Θα τό θυμούμαστε πάντα, στο άτυχημένο μέλλον και θα λέμε με γέλια: Που ο καιρός που έκάναμε. 'Αποκρηές χωρίς μάσκες και με άρνιά... παλίμψηστα!

Το πρώτο βέβαια τό καταλαβαίνετε: 'Όπως 'ς όλες της άλλες πόλεις, και στας 'Αθήνας φέτος ή 'Αστυνομία έκρανε καλό να έμποδισή τό μασκόρεμα. Για τό δεύτερο όμως θα μ' ερωτήσετε: Τι είναι πάλι αυτό τό καλλιψηστο άρνι; 'Ός τώρα ξέραμε μόνο παλίμψηστα χειρόγραφα. Έπάρχουν λοιπόν και παλίμψηστα άρνιά; — Φαίνεται, αγαπητοί μου έπαρχιώτες, (ετυχησμένοι σείς άνθρωποι από έποφι κρεάτων και τροσίμων,) ότι υπάρχουν. Και θα σας τό εξηγήσω άμέσως. Στας 'Αθήνας, όπου αυτόν τον καιρό, για την έλλειψι μεταφορικών μέσων, τό σφάγια δεν είναι άφθονα, δεν φθάνουν για όλους τους κατοίκους και στη Άγορά γίνεται σκοτωμός για μια όκα κρέας, — πολλοί σκέφθηκαν να φυλάξουν, να διατηρήσουν τό άρνι που ετύχη να προμηθευθούν από μια έδδο-μάδα κριν, ως την τελευταία Κυριακή. Κ' επειδή δεν είχαν κανένα φυ γεία να τό βάλουν μέσα, τό έψησαν μεσοδόμαδα στο φούρνο. Έτσι διατηρήθηκε.

Την Κυριακή πάλι τό ξανάψησαν λιγάκι για να τό φάνε ζεστό και, μ' αυτό τον τρόπο, τό άρνι της φεινής 'Αποκρηάς ψήθηκε δυό φορές κι' έγεινε... παλίμψηστο. Είναι βέβαια καλαμπούρι, — άλογοπαίγιο κατ' 'Αναλιαν, — γιατί στην άρχαία γλώσσα παλίμψηστα δεν έλεγαν τό δυό φορές ψημένο, άλλα τό ξαναψημένο (από τό ψάω). Το άκουσα όμως ένα βράδυ στο καφεείο κι' έγέλασα 'ίσως γιατί και στο σπίτι μας άποκρέψαμε με άρνι που τό ψήσαμε από την

Παρασκευή (μ'ήπως ξέραμε, αν θα βρούμε άλλο τό Σάββατο;) τό φυλάξαμε στο φανάρι και τό ξαναζεστάναμε την Κυριακή. Κι' έίπα να σας τό πω για να γελάσετε και σείς, χωρίς να είμαι 'Αναλιαν.

Έτσι ώραία λοιπόν περάσαμε στας 'Αθήνας της 'Αποκρηές μας. Τρώγαμε, βτι βρίσκουμε, προπάντων... σαρακοσιανά και λιγοστά. Οι δρόμοι είναι, μέρα-νύκτα, διατηρούσαν την αυθεντιμότητα της ηρεμίας. Τίποτα δεν σούλεγε ότι είνε 'Αποκρηά. Όύτε γαϊτανάκια, ούτε γκαμήλες, ούτε φασουλίδες. Άρχά και που έβλεπες κανέναν πικρότο χωρίς μάσκα κι' άκουγες καμμία πρόγνα (αούσαα!) που σε κανεθαζε από τά σύννεφα. Μόνο τό βράδυ, στα Χαυτεία, μαζεύονταν αρκετός κόσμος, γέμιζε της σάλες των δυό μεγάλων εκεί έστιατορίων και διασκεδάζε με άνθοχαροπόλεμο. Έννοείται, ότι ήγειναν και μερικοί δημόσιοι χοροί, ένας των Συγγραφέων, άλλος των Συντακτών, και στα θέατρα δόθηκαν 'έσρτες άποκρηάτικες', και οι κινήματογράφοι ήταν πάντα γεμάτοι. Άλλά όλ' αυτά ξεψυχισμένα, άνόρεκτα, σταυρικά, δεν έφθασαν να δώσουν στη πόλι μας άποκρηάτικη όψη. Δεν ήταν μόνο που έλειπε ή μάσκα, ούτε τό άρνι, ούτε ο γάλος. Ήταν προπάντων που έλειπε ή διάθεσι. Μικροί και μεγάλοι, με την πίστι της άγωνίας, — της άγωνίας που γεννά 'ς όλους ο φεβερός αυτός πόλεμος, — δεν είχαν καμμία όρεξη να διασκεδάσουν και τώκαναν έτσι τυπικά, από μια συνήθεια.

Μερικοί τώρα πιθανόν να διασκεδάσαν και με την καρδιά τους. Άλλ' αυτοί ήταν οι άναίσθητοι που, σαν έξαιρέσεις, υπάρχουν πάντα και παντού. Δεν διασκεδάζει κανείς με την καρδιά του, όταν ή πατρίδα του περνά τέτοια κρίσι, όταν όλος ο κόσμος, τέσσερα χρόνια τώρα, κυλιέται στο αίμα του κι' όταν δεν υπάρχη καμμία έλπίδα, ότι τό αιματοκύλισμα αυτό του κόσμου θα τελειώση γρήγορα... Άλλά τί να γίνη! Δεν είμαστε μόνο μείς που υποφέρουμε. Και μείς πάλι υποφέρουμε για τό καλύτερο: Τάχ' άδριαν' έσ'ετ' άμεινον. Άς ευχόμαστε λοιπόν, αυτό τό καλλίτερο νάλθη όσο μπορεί γρηγορώτερα, ανυδυνάτερα, και δεν πειράζει αν δεν έκάναμε φέτος 'Αποκρηές, ή αν δεν έκάναμε πέσου, ή αν δεν θα κάμουμε ίσως και τόυ χρόνου. Η Πατρίδα νάνε καλά, κι' όλα περνού, όλα διορθώνονται.

Σας άναίδομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΜΑ ΥΠΟ Ο' ΝΕΥΕΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Με λίγο τού φάνηκε πως τον άνακάλυψε. Είχε ιδή μπροστά του τον Πύργο και, για να φθάση ως εκεί, δεν του έμεινε πιά παρά να διασχίση ένα πυκνό δασάκι. Χωρίς διαταγή, μπήκε στο δασάκι αυτό. Άλλά μόλις έκαμε λίγα βήματα κάτω από τα δένδρα, άξαφνα οι θάμνοι κουνήθηκαν, ζεπετάχθησαν έπε μέσα σαν διαβόλοι κάτι άνθρωποι και τον έπισσαν δεξιά κι' άριστερά. Συγχρόνως άντήχησε στ' αυτιά του μια περιπαίχτρα γνωστή του φωνή :

— Μπρέ, τον Παυλάκη !. Καλωϊς τον !. Πώς από δω; Μας πεθύμησες;.

Άλλ' άμέσως η φωνή έγεινε τραχύτερη :

— Α, αυτή την φερά, έπρόσθεσε, δεν θα μάς ξαναφύγης, μπαγαπόντη ! Σε τσακώσαμε, βράι !

Και πραγματικώς, ένας από τους ληστές εκείνους τούβγαλε τ' όζονάρι του και τ' μεταχειρίσθηκε για να τ' οφικτοδέση τα δύο χέρια. Έπειτα τούχωσαν στο στόμα ένα μαντήλι και τ' έδεσαν, ώστε να μη μπορεί να προφέρη λέξη. Κ' έτσι δεμένος και φιωμένος, ο κακόμοιρος ο Παύλος σύρθηκε στον Πύργο.

Η επίλοιπη συμμορία ήταν εκεί κι' άπεριμένα. Χοντρά άστειλά και πειρακτικά γέλια έχαιρέτησαν την είσοδο του Παύλου. Οι κακούργοι έφαινοντο πολύ εύχαριστημένοι για την σύλληψη τού πρώην ύπηρέτη τους και τ' έφώναζαν πως θά τον έκαναν να πληρώση άκριτά την άτιμη δραπετεύσι του.

Άμα έκόπασε λιγάκι ο όθουρος, ο ίδιος ο Βλάσκος άπετάθη στον αιχμάλωτό του και τ' έειπε :

— Άκούσε, παληόσκυλο, και πρόσθεσε καλά, 'ς ότι θά σου πώ. Έβρω ότι είσαι φηλι-κλειδί με κείνα τα δύο παληόπαιδα, τάνιφια τού στρατηγού Μπόλδ κι' βει συχνά κάνεις μαζί τους έκδρομές. Εύκολο έπάγγελμα διάλεξες, μασκάρά ! «Οδηγός περιηγητών» σου λέει ο άλλος. Ού, να χαθής, τερπέλη !. Δοκίμω, στο προκείμενο : "Αν μάς υποσχεθής να μάς φέρεις έδώθε τα παιδιά, σου χαρίζω τή ζωή και σου δίνω μάλιστα και τ' ομερτικό σου από τα λύτρα. Πές ναί, κάμε ένα νεύμα με τ' κεφάλι, άφοθ δεν μπορείς να μιλήσης, γιατί αλλοιωτικά ξέρεις τί σε περιμένει : άν άρνηθής, υπογράφεις τή θανατική σου καταδίχη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ Ο ΛΟΡΔΟΣ ΡΑΜΠΑΝΔΡΝ

Τ' ό σύνθημα τού Φωσέτου

Μιλώντας έτσι, ο Βλάσκος ήταν βέβαιος, ότι ο δυστυχισμένος Παύλος δεν

θά τολμούσε νάντισταθί στην φοβέρας του και ότι χωρίς διαταγή θά δέχονταν να παίξη τ' ό ρόλο πού τ' ό ζητούσε.

Άλλά, μ' όλη τή φτώχεια πού είχε τραβήξη στη ζωή του, μ' όλα τα κακά παραδείγματα πού είχε λάβη από τής άκούσιες συναναστροφές του, ο νεαρός Βάσκος διατηρούσε τίμια ψυχή και δυνατό χαρακτήρα.

Άπορασιμένος να μην κάμη τ' ό πα-

Τ' ό σύνθημα τού Φωσέτου! (Σελ. 120, σ. γ')

ραμικό πού θά μπορούσε να βλάψη τούς εύεργέτες του, ο αιχμάλωτος έγνεψε ζωηρά με τ' κεφάλι «όχι». Η άρνησις αυτή τού άφαιρούσε τή μόνη του έλπίδα σωτηρίας' αλλά δεν τον έμελε. Προτιμούσε τ' ό θάνατο από τήν προδοσία.

Άπό τή ζωηρότητα, τή δύναμη τού νεύματος, ο Βλάσκος, έκκληκτος, κατάλαβε πως θάταν δύσκολο να κατανικήση τήν άντίστασι εκείνη. Για μιά στιγμή έδίστασε' δεν ήξευρε κι' αυτός τί να κάμη' να τον σκοτώση, να τον βασανίση ή να τον άφιση τάχα να σκεφθί καλύτερα ;. Κι' ένώ ο κακούργος βρισκονταν 'ς αυτή την άμνηνια, άξαφνα, άπέξω, άκούσθηκε μιά δυνατή και διαπεραστική φωνή, πού τραγουδούσε ένα παληό γαλλικό τραγούδι :

Γειά σου, κόκκορα Γαλάτη,
Πού τή Δόξα συμβολίζεις ! (*)

Οι κακούργοι άναστατώθηκαν, γιατί

(*) Le coq gaulois ; ο γαλλικός άλέκτωρ, είν' ένα από τα έθνικά έμβλήματα τής Γαλλίας.—Σ. τ. Μ.

γνωρίζαν πού καλά εκείνη τή φωνή. —Είνε τ' ό σύνθημα τού Φωσέτου ! έφώναξε χαρούμενος ο Τζάκ.

— Η ώρα ή καλή, γέρο-Βλάση ! έπρόσθεσε ο Βλάσκος. Τώρα, τώρα έρχόμαστε !

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΦΙΦΗ

Ήταν μιά γάτα κόκκινη με άσπρο στήθος, τριανταφυλλιά μυτίτσα και βαθιά πράσινα μάτια. Τήν όνομάσαμε κυρία Φιφή, γιατί ζούσε πιά μαζί μας σαν άνθρωπος τού σπιτιού. Μαζί μας στην κρεβατοκάμαρα για να κοιμηθί στα πόδια τού κρεβατιού, μαζί μας στο γραφείο κουλουρασμένη πλάγι μου, μαζί μας στην τραπεζαρία, όπου πολλές φορές δεν περιμένα να τή σεβόρουμε τ' ομερτικό της, μα μάς τάρπαζε τή στιγμή πού τ' ό βάζαμε στο στόμα μας.

Μιά μέρα, ένας φίλος μου πού έφρευε ταξείδι για κάμποσο καιρό, μού άφησε τον παπαγάλλο του να τ' ό τον φυλάξω όσο θάλειπε. Στο ζένο τ' ό σπίτι, τ' ό πουλί ήταν σαν φάρι πού είχε χάσει τα νερά του. Όλα τ' ό φαινονταν παράξενα. Με τή βοήθεια τής μότης του, κατώρθωσε να σκαρφαλώση ως άπάνω στην κορφή τού κονταριού του και από εκεί, σαν στρατηγός πού κάμνει άναγνώρισι τού εδάφους, γυρνούσε όλόγυρα τού κάτι μάτια τρομαγμένα, άσπροπράσινα, πού έτσι γούρλωμένα όπως έπρόβαλλαν μέσ' από τα ζαρωμένα βλέφαρά του, έμοιαζαν με τ' ό μεγάλα καρφία τής πολυθρόνας.

Η κυρία Φιφή δεν είχε ιδή ποτέ της παπαγάλλο, και τ' ό έξωτικό τούτο πουλί τής προξενούσε μιά έκπληξι όλοφάνερη. Άκίνητη σαν καμιά βαλσαωμένη γάτα τής Αιγύπτου, σφιχτοδεμένη με τής καρδελίτσας της, κύτταζε καλά-καλά τ' ό ζένο πουλί με όρος βαθειάς μελέτης, σαν να περιμάζαμε μέσα στο γατίσιο μυαλό της όλα τα μαθήματα Φυσικής Ίστορίας πού μπορούσε να έχη σπουδάση έπάνω στα καραμύδια, στο περιβάδι και στην αύλη τού σπιτιού. Σά σκιές ή σκέψεις της περνούσαν έπάνω από τα μάτια της, πού έλο άλλαζαν και χρώμα, και έτσι συμπεράσμα να διαβάζουμε σ' αυτά τ' ό συμπεράσμα τών σκέψεών της.

«Δεν είναι ζήτημα, πράσινο κοτόπουλο είναι !»

Μιά και έλυσε έτσι την άπορία της, η γάτα πήδηξε κάτω από τ' ό τραπέζι, όπου είχε στήσει τ' ό παρατηρητήριό της και ζάρωσε σε μιά γωνιά τής κάμαρας με τήν κοιλιά κατά γής, έξω τούς άγκώνες, σκυφτό τ' ό κεφάλι και όλο τ' ό λατήριο τής ράχης της τεντωμένο, σαν μαύρος πύθνηρας, πού παραμονεύει τής γαζέλλας, όταν άνυποκτες κάνε στο πού-

τάμι να δροσισθού. Αυτό έκανε ή Φιφή.

Ο παπαγάλλος παρακολουθούσε τα κινήματα τής γάτας με άνησυρία τρομαχτή. Όρθωνε τα φτερά του, κρατάλιζε τήν άλυσίδα του, σήκωνε τ' ό πόδι του και άνοιγόκλειε τα δάκτυλά του, γιατί τ' ό φυσικό του τέν έκανε να καταλαβαίνη πως ο έχθρός αυτός κάποιο άσχημο κόλπο θά τ' ό έτοιμάζε.

Διόβαζε καλά, βλέπετε, μέσ' στα μάτια τής γάτας πού ήταν καρφωμένα άπάνω του με μιά έντασι μαγνητική και πού έλεγαν σε γλώσσα πού δε χωρούσε παρεξηγήσι: «όσο πράσινο κι' άν είναι τ' ό κοτόπουλο, πρέπει να τρώγεται».

Παρακολουθούσαμε τες σκηνές αυτές μ' ένδιαφέρον, έτοιμοι να μπουμε στη μέση όταν ήταν άνάγκη.

Η κυρία Φιφή πλησίασε σιγά-σιγά. Η τριανταφυλλιά μυτίτσα της τρεμούλιαζε, μισόκλεινε τα μάτια της, μπεινόβγαζε τα νύχια της. Ένα ρίγος τής γινότανε στη ράχη από τήν ιδέα τής

ήδονής τού φαγητού, όπως ένας γαστρίμαργος μπροστά σ' ένα πιάτο γαλοπούλας με πατάτες. Τής έτρεχαν τα σάλια της, όπως λέμε.

Έξαφνα ή ράχη της στρογγόλεψε σαν τόξο τεντωμένο και μ' ένα πήδημα θαυμάσιο έπεσε άπάνω στο κοντάρι τού παπαγάλου.

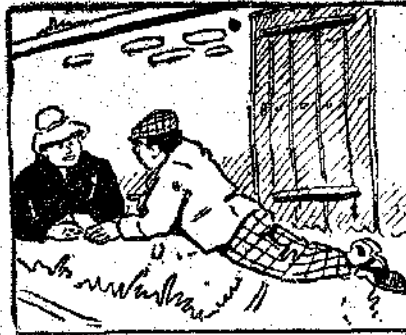
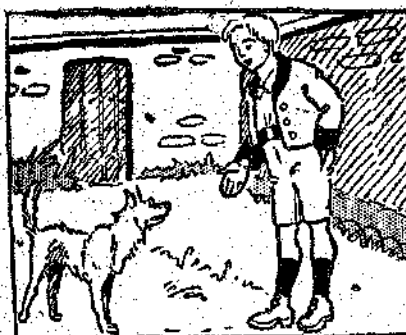
— Θες καφέ, Κοκό! φώναξε ξαφνικά με μιά φωνή μπάσου, ήσυχη και βαθειά, ο παπαγάλλος βλέποντας τον κίνδυνο.

Μ' ένα πήδημα άπότομο, ρίχτηκε πίσω ή γάτα ξαφνιασμένη. Όλακέρη μπάντα από σάλπιγγες, μιά στίβα πιαιτικά να έφερταν και νάσκαζαν πλάγι της, μιά πιστολιά να ρίχνανε στ' αυτιά της, δε θά τής προξενούσαν τέτοια τρομαρά. Κάθε ιδέα πού είχε για τ' ό πουλιά άναστατώθηκε.

— Θες και ψητό, Κοκό; Κοκού! έξακολουθούσε ο παπαγάλλος.

Η γάτα μας κύτταζε παράξενα. Τα μάτια της έλεγαν καθαρά: «Αυτό δεν είναι πουλί, είναι άνθρωπος, μιλάει !»

ΠΩΣ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΕΤΡΑΚΗΣ ΕΠΙΑΣΕ ΤΟΥΣ ΚΛΕΦΤΕΣ

Οι γονείς τού μικρού Πετράκη τόν είχαν άφιση μονάχο στο έξωτικό τους σπίτι. Έπρόκειτο να γυρίσουν άργα, αλλά δεν τ' ό έμελε, γιατί τ' ό σπίτι είχε και σκύλο, φύλακα καλό. Τ' ό δειλί, ένώ ο Πετράκης έπαίξε στον κήπο, άκουσε, πύσω από τ' ό μανδράτσιχο, αυτά τα λόγια : — "Άμα δώσουμε τ' ό σκύλο

μιά όβλα, θά φοβήση άμέσως... Τρομαγμένος, ο Πετράκης έπρόταξε από μιά χαρμάδα τής ξόπορτας. Αυτό καλάνθωποι, κλέφτες βέβαια, συνωμιλούσαν κιντάζοντας τόν τοίχο. "Ο ένας έειπε : "Υστερα δένουμε τ' ό παιδί, τ' ό βουλόνομε τ' ό στόμα... — Και γύνουμε τ' ό στίτι μιά χαρά! έπρόσθεσε ο άλλος. — Χμ!

αυτό θά τ' ό ίδουμε είτε μέσα τού ο Πετράκης. Γιατί άξαφνα τού ήλθε μιά ιδέα. Άμα έντύκωσε, ο Πετράκης έβλεπε τ' ό σκύλο σε μιά κάμαρα κι' αυτός φέρσε ένα τομάρι από λύχο, πού τ' ό χρησίμεινε για χαλί τού κρεβατιού. Έτακατέβηκε στον κήπο, χόθηκε σε κάτι χαμόδετρα κι' άρχισε να γουλίξη τόσο

καλά, και τόσο λυσσοσάμενα, ώστε άμέσως οι κλέφτες τού έροίξαν τή όβλα. Ο Πετράκης καμώθηκε πως τήν έφαγε κι' ύστερ' από λίγο έβγαλε ένα βραχνό ούρασμα κι' έκαμε τόν φόρτο... "Ζωή σε λόγου σου !» έπαιαν οι κλέφτες. Μπήκαν στον κήπο κι' είδαν τήν πόρτα τού ύπογειου άνοιχτή και μέσα φως. "Ο μι-

κρός είναι στο ύπογειο ! είπαν, "Ας τελειώνουμε και μ' αυτόν !. Άλλά μόλις κατέβηκαν τή σκάλα, ή πόρτα κλεισθηκε από πίσω τους με κρότο. Γύρισαν τότε και τήν άρχισαν κλωτσιές. "Ο Πετράκης φροβήθηκε μιά στιγμή πως θά τή σπύσουν. Άλλά τότε τού ήλθε άλλη ιδέα : — "Από δω, κήρ χωροφύλακα ! έράναξε.

Στάσου έδώ ! "Έχε έτοιμο τ' ό πιστόλι σου και... δε περιμένουμε να βγούν !. Οι κλέφτες τ' ό πίστευαν και πού τ' ό ξεμυτίσουν από τ' ό ύπογειο ! "Έτσι έμειναν, εκείνοι μέσα, ο Πετράκης άπέξω, ως πού έφθασαν οι γονείς τού, άνοιξαν τήν πόρτα και... τα λοιπά κιά τ' ά γνωρίζετε. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

της Σαφούς (ὄχι, σὲ δικό σου χαρτί θέλω νὰ γράψω, εἰς τὸ προσεχές). Ἑλληνα Νικητήν (ἀνεβασθὴ εἰς τὸ βον φύλλον συμπλήρωμα ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἐπεσομένον Δόξον, Σημειῶν της Ἀνεξαρτησίας, Ἀβραὶν τοῦ Ἰονίου κτλ. κτλ.

Ἰωάνν., Ν. Ζαγοῦ, Κ. Τσάντην, Β. Μούσιον, Ἀνιοδον Ν. Κι., Α. Κ. Ἀσοντιῶν, Σπυρ. Κ. Καναβ., Χρυσόστεφανον Ἀπόλιωνα, Ἀργ. Γ. Σαμ., Χουσασιόν, Μυγκέ, Ζωὴν Λιουλι., Ἀθηνῶν Καρ., Νέον Βολιταρον καὶ Θεσσακίων Ἰδαῖδος (συμπλήρωμα συνδρομῆς ἔλαβα, εὐχαριστῶ) ἑπίσης σὰς εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ θεσμὰ λόγια, μὲ τὰ ὅποια συνοδεύετε τὴν ἀποστολὴν τοῦ συμπληρώματος, ἦθελα πολὺ νὰ δημοσιεύσω μερικὰ, ἀλλὰ σήμερον δὲν ἔχω καθόλου ἰσχύον.

Κανον. Α. Ἐλευθ., Κυματοδακρυῶν Ἀντιάνων, Ἀλέξ. Ἀδ. Τσ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ). Ἰσπία τοῦ Θωάντου, Ψωριδέα, Σ. Π. Σατ., Νικητήριον Δάφνην (ἔστειλα, εὐχαριστῶ).

Εἰς ἄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν ἡν Ματίου, θάπαντησῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Εἰς τὴν παράκλησιν της «Διαπλάσεως», τὴν δημοσιεύθησαν εἰς τὸ 46ον φύλλον (σελ. 370) ἔσπευσαν νὰνταποκριθῶν καὶ οἱ ἐπόμενοι :

- 375. Πολύδ. Ι. Ἰωαννίδης, Θεσ/νίκη Δρ. 2.—
- 376. Ρόδον της Ἀνατολῆς, Ἰθάκη > 2.—
- 377. Παναγιώτα Κ. Γούση, Πειραιῶς > 4.—
- 378. Ἀρμενίς Γ. Σαμαρῶ, Θεσ/νίκη > 3.—
- 379. Φιλιάτη Ἑλλάς, Ἀργυροπόλιον > 6.—
- 380. Δούκας Κ. Ἀντιταρίδης, Θεσ/νίκη > 3.—
- 381. Ἰδαῖδος Ἑλλάς (6 δόσι), Ἀθήναι > 5.—
- 382. Ἑλληνόφται: Ἠλικιώτης; Ἀθήναι > 1.—
- 383. Ζιζάνιον, Κέρκυρα > 2.—
- 384. Παμπόνηρο Γατάκι, Κέρκυρα > 1.15
- 385. Ἀνθὸς τῶν Φιλιατρῶν, Φιλιατρά > 1.—
- 386. Ἀνεῖση Κοκαλιάνη, Θεσ/νίκη καὶ δι' ἐνεργειῶν της αἰ ἐπέμψαι 8: > 3.—
- 387. Ἐλένη Μπαρῶτα, Θεσ/νίκη > 2.—
- 388. Ἀθήναι Σιώσιον > 1.—
- 389. Καίτη Μέγα > 2.—
- 390. Μερῆκη Τζιμου > 1.—
- 391. Φιλέσα Πανά > 2.—
- 392. Βασιλική Σαφειρτζή > 1.—
- 393. Βασιλική Λαυριῶν > 1.—
- 394. Ἀναστασία Μανουσίτου > 1.—

Πρὸς ἄσας τοὺς ἀνωτέρω ἐκφορῶν τὰς θεωροῦμαι μὲν εὐχαριστίας, εἶπε ἄσισ καὶ γενικῆς ἐννομοσύνης, δίδει συντελεστὴν εἰς τὴν διατήρησιν ἐνὸς περιοδικῶν τόσον χρησίμου εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητά, ἐπιμένον ἐνὸς ἰδνικοῦ ἔργου, ὡς παρὰ πάντων χαρακτηριστικῆται ἢ «Διάπλασις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 173ου Διαγωνισμοῦ Ἀσέων Ματίου-Μαΐου.

Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι της 25ης Μαΐου

144. Συλλαβογράφος

Κάποιος θεὸς Ἀγγέλιος: Νησὶ παλιῶνι κοντά του Κι' ἄμεσως κατὰ σχίζεται Ἀπὸ τὸ φέρεμά του.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Χρυσόφραση Ἑλλάδα

145. Χροικειογράφος

Μέρος ἕκτιμον τοῦ λόγου Μ' ἔνα γράμμα ἔν ἀεθῶν,

Ἀνεπίστως θὰ προκόψη Πρὸς ἀριθμητικῆ.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἐφῆβου Ἐριμῶ

146. Μεταγραμματισμὸς

Μὲ Ἰῶτα, γύρανος ἀρχαίος, Μὲ Νι, Ἀυτοκράτορας Ρωμαῖος.

Ἐστάλη ἀπὸ της Νεαίδας τοῦ Βουπόρου

147. Πυραμῖς

+ Οἱ σκαυρὸ βασιλεῦς της Ἰωλκού.

**+* == Συμπλεκτικὸς,

+ == Νήσος Αἰγαίου.

+ == Στρατηγὸς Καρχηδόνος

****+**** == Πολύτιμος λίθος.

*****+***** == Ἦρος τοῦ 21.

Ἐστάλη ἀπὸ Γεωργίου Κ. Βέγγου

148. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ Εἰκότος

— Ἀχ, βάσανο! αὐτὸς ὁ χάρτης δὲν ἔχει τὸν Νομὸν τοῦ ἔργου.

— Καὶ ποῖον νομὸ ζητᾷ;

— Ἐπειὸν τοῦ εἶπα.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Τραγοῦδὶ τοῦ Ἀντιεραῖος

149. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀγροστῆξις

Ἡ πρώτη συλλαβὴ της πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, ἢ δευτέρα της δευτέρας καὶ ἢ τρίτη της τρίτης ἀποτελοῦν δεσὶν :

1, Ζῶον ποικίλον. 2, Νήσος τοῦ Ἰονίου. 3, Πόλις της Μ. Ἀσίας.

Ἐστάλη ἀπὸ της Γαλανῆς Σταυροφόρας

150. Ἐλλειποσύμφορον

οὐκ-α-α-ο-α-ο-ου

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀσκωμένου Βιλοσιένα

151. Γρίφος

ψεβ

ουβ ψεβ ιι ψεβ δ' S 0ε

ψεβ ψεβ

ψεβ

Ἐστάλη ἀπὸ της Μαργαρίτας τοῦ Ἀγροῦ

ΝΕΑ ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐπειδὴ οἱ Τόμοι της «Διαπλάσεως» δλογὲν ὀλιγοστεύουν καὶ, ὡς ἐκ της ἐλλειψέως χάροτος, κἀδε ἀνατύπωσις εἰς σήμερον ἀδύνατος, ἀναγκαζόμεθα νὰ διατιμησώμεν τοὺς ὀλίγους τοῦ μᾶς μενοῦν ὡς ἑξῆς :

Α'.—ΟΔΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893) ΔΡΑΧΜΑΣ 3 ΕΚΑΣΤΟΣ

Καὶ ταχυδρομικῶς : Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν 3.20. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 3.50.

ἔχον ἐξαντηθῆ ὀλοτελῶς οἱ ἑξῆς Τόμοι της Α' Περιόδου: 2ος, 3ος, 8ος, 11ος, 13ος, 15ος, 17ος, 23ος. Μὴ παραγγέλλετε ἀπὸ αὐτοῦς.

Β'.—ΟΔΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1917) ΔΡΑΧΜΑΣ 10 ΕΚΑΣΤΟΣ ΚΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 15 ΧΡΥΣΙΔΕΤΟΣ

Ταχυδρομικῶς δὲ : Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν, ἄδτος 10.50, χρυσοδῆτος 16.50. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἄδτος 11.50, χρυσοδῆτος 16.50.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσον οἱ λύσεις, ἀδυνατίας φυλλάδιον, ἐκλήφθησαν ἀπὸ 28 Φεβρ. 2ος 6 Ματίου.

ΔΗΜΑΤΟΥ ΔΙΑΜΟΝΗΣ : Α. Κ. Φαρμάκης, Ἐνας χωρίς ὄνομα.

ΑΘΗΝΩΝ : Σ. Δεσμῆς, Ἐρ. Μπούκοσης, Φ. Ντ' Ἐβράντ, Μ. Κορυλλιῶς, Ἀ. Νεβας, Μ. Κυρνήδος, Θ. Σακελλαροῦ, Γ. Ἀγαπνοστόπουλος, Μ. Α. Καραβῆς, Θ. Α. Καρῆνης, Χ. Γ. Τόμας, Κωνσταντινοπολίτης, Μαρία Κ. Σπυριδιῆ, Χ. Γ. Κασταρός, Θ. Ἀδριανός, Ζ. Σπυριδιδῆς, Σπυρ. Α. Λούλης, Ἀδρα τοῦ Ἰονίου, Ἀέων της Νεβῆς, Βιένη Γ. Κωνσταντινίδου, Θ. Περγάρος, Σ. Πετράς, Μ. Κοβινοφῆος, Δ. Κ. Ἀσπιῆλος, Ἰω. Σ. Πατῆνος, Τὸν μὲρὸ Ἑλληνιστοῦ.

ΒΟΛΟΥ : ΚΑ. Κ. Παπανικολάου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ : Γ. Α. Τσουλιδῆς, Κ. Γ. Σπυριδιῶν.

ΘΗΒΩΝ : Κ. Γ. Κατῆρας, Σπ. Γ. Κατῆρας, Α. Ἰωάννου.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ : Π. Χ. Ζωνίδης.

ΚΑΛΑΜΩΝ : Ἡ. Θ. Βενιζοπούλος, Β. Φ. Κυριαζοπούλος, Χ. Ν. Χριστοπούλος, Γ. Χ. Τσοκῆς, Β. Α. Γαλιόπουλος, Ἀδ. Βενιζοπούλος, Α. Γ. Γκουσοῦλης, Μαργαρίτα Π. Βουγιούκα, Ν. Π. Στρούμπλος, Δ. Βόττος, Βασ. Ἀρ. Παπαδόπουλος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Α. Θ. Δημητρίου, Ἀνδρέας Πρόκοπος, Δημήτρης Λαυραδάτος.

ΛΙΜΝΗΣ : Γ. Ἐπισκόπου, Εὐ. Ἐπισκόπου Ἐλένη Ἐπισκόπου, Ἡλ. Ἐπισκόπου, Ἐλένη Ἀρχιεπισκόπου.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ : Γ. Κ. Κουτσαίρανης, Κ. Ι. Θεοδοσοπούλου.

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ : Σταθὶ τοῦ Διάνου.

ΠΑΤΡΩΝ : Ι. Π. Παναγιώπουλος, Β. Η. Θεοδοσοπούλος, Παναγιώτα Σακελλαροῦ, Νίτα καὶ Ντ. Β. Ἀγγελοπούλου, Ἀναστασία Γ. Μεσοβίου, Γ. Ἀνδριόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Γ. Γκουβέρδος, Φ. Λαοφόρος, Γ. Μαρτσαρόπουλος, Παναγιώτα Π. Κ. Κουσοῦλης, Φαίη Α. Βασιλῆ, Ι. Ε. Ἀδριανῆ, Ἡλ. Π. Σπυριδιῶν, Α. Γ. Τσίπης, Σ. Π. Σουτῆρος, Π. Παρλασεύδης, Κική Γ. Πισαία, Γ. Π. Βουλιάνη.

ΣΠΑΡΤΗΣ : Χ. Γ. Οικονομοῦ.

ΣΥΡΟΥ : Καλλιόπη Σ. Κούστη, Εὐγενία Ι. Διανόκη.

ΦΑΛΗΡΟΥ (Νέου) : Α. Σ. Θεοκῆς.

ΦΑΛΗΡΟΥ (Παλαιῶ) : Φαληρεῖτῆ Ἀδρα, Καρυφοράνα.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Μαρία Β. Γεωργιάδου.

ΧΙΟΥ : Ἀπ. Γ. Κισώπου.

μας, Κωνσταντινοπολίτης, Μαρία Κ. Σπυριδιῆ, Χ. Γ. Κασταρός, Θ. Ἀδριανός, Ζ. Σπυριδιδῆς, Σπυρ. Α. Λούλης, Ἀδρα τοῦ Ἰονίου, Ἀέων της Νεβῆς, Βιένη Γ. Κωνσταντινίδου, Θ. Περγάρος, Σ. Πετράς, Μ. Κοβινοφῆος, Δ. Κ. Ἀσπιῆλος, Ἰω. Σ. Πατῆνος, Τὸν μὲρὸ Ἑλληνιστοῦ.

ΒΟΛΟΥ : ΚΑ. Κ. Παπανικολάου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ : Γ. Α. Τσουλιδῆς, Κ. Γ. Σπυριδιῶν.

ΘΗΒΩΝ : Κ. Γ. Κατῆρας, Σπ. Γ. Κατῆρας, Α. Ἰωάννου.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ : Π. Χ. Ζωνίδης.

ΚΑΛΑΜΩΝ : Ἡ. Θ. Βενιζοπούλος, Β. Φ. Κυριαζοπούλος, Χ. Ν. Χριστοπούλος, Γ. Χ. Τσοκῆς, Β. Α. Γαλιόπουλος, Ἀδ. Βενιζοπούλος, Α. Γ. Γκουσοῦλης, Μαργαρίτα Π. Βουγιούκα, Ν. Π. Στρούμπλος, Δ. Βόττος, Βασ. Ἀρ. Παπαδόπουλος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Α. Θ. Δημητρίου, Ἀνδρέας Πρόκοπος, Δημήτρης Λαυραδάτος.

ΛΙΜΝΗΣ : Γ. Ἐπισκόπου, Εὐ. Ἐπισκόπου Ἐλένη Ἐπισκόπου, Ἡλ. Ἐπισκόπου, Ἐλένη Ἀρχιεπισκόπου.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ : Γ. Κ. Κουτσαίρανης, Κ. Ι. Θεοδοσοπούλου.

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ : Σταθὶ τοῦ Διάνου.

ΠΑΤΡΩΝ : Ι. Π. Παναγιώπουλος, Β. Η. Θεοδοσοπούλος, Παναγιώτα Σακελλαροῦ, Νίτα καὶ Ντ. Β. Ἀγγελοπούλου, Ἀναστασία Γ. Μεσοβίου, Γ. Ἀνδριόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Γ. Γκουβέρδος, Φ. Λαοφόρος, Γ. Μαρτσαρόπουλος, Παναγιώτα Π. Κ. Κουσοῦλης, Φαίη Α. Βασιλῆ, Ι. Ε. Ἀδριανῆ, Ἡλ. Π. Σπυριδιῶν, Α. Γ. Τσίπης, Σ. Π. Σουτῆρος, Π. Παρλασεύδης, Κική Γ. Πισαία, Γ. Π. Βουλιάνη.

ΣΠΑΡΤΗΣ : Χ. Γ. Οικονομοῦ.

ΣΥΡΟΥ : Καλλιόπη Σ. Κούστη, Εὐγενία Ι. Διανόκη.

ΦΑΛΗΡΟΥ (Νέου) : Α. Σ. Θεοκῆς.

ΦΑΛΗΡΟΥ (Παλαιῶ) : Φαληρεῖτῆ Ἀδρα, Καρυφοράνα.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Μαρία Β. Γεωργιάδου.

ΧΙΟΥ : Ἀπ. Γ. Κισώπου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐπέδθησαν εἰς τὴν κληροῦδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἑξῆς: ΜΙΧ. ΚΟΥΤΙΟΥΔΗΣ ἐν Ἀθήναις καὶ Α. ΒΥΝΙΟΣ ἐν Χαλκίδαις, οἱ ὅσοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ της Ἀπριλίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΗ—112]

Λευτεριά στους Σκλάβους, ὁ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐκφορῶν ἀλήθεια τετρατάξιν σου. Πήριμενε δικὸ μου. Χρυσὴ Ἀντι

[ΙΗ—113]

•ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΕΣΜΟΣ ἄλλοις.—Συνεγεινήθη μετὰ τοῦ Συλλέγου ἄμας ὁ Σύλλογος «Ἐθνικῆ Σημαία».

Στὸ Β' διαγωνισμὸν μᾶς ἐπέδθη ἀπαντήσιν ἀπὸ τοῦς : Α. Τασσοπούλου, Τραγοῦδὶ της Ἀντιεραῖας, Β. Ἀκαρνωσιπούλου, Ψωριδέα, Ἀκπλωτάκι, Ν. Σπανιάου, Γ. Ζαννάου, Σ. Μισοθήνη, Κόρη τοῦ Βουνοῦ. Ἀπεκρίθησαν εἰ ἀπαντήσας τῶν τριῶν πρώτων, ἐβραβεύθη διὰ κλήρου τοῦ : Τασσοπούλου.

Γ'. Διαγωνισμὸς: Ποῖα τὰ ἐπακόλουθα τῶν πολέμων; Βραβεῖον τόμο, Δικπλόου, Ἀπαντήσας δεκταὶ μέχρι τέλους Μαΐου. Στὴ Β' κλήρωσι τῶν δώρων ἐκλήρωθησαν οἱ ἑξῆς : Ν. Κρητικῆς, Γ. Φωτεινόπουλος, Α. Μαρκοπούλου, Α. Ἀγιωτάνη, Δ. Δημητρίου, Ἀπευθύνοντος : Β. Βαβιάνου, Ἀγγισίδου Θ, Ἀθήνας.

Ὁ Πρόεδρος: Κυανόλευκο Λάβαρο. Ὁ Γραμματεῦς: Βασιλείος Χάλης.

[ΙΗ—114]

Ἀγαλλίστω Μ. Μ. μὲ ἄσασπάντας καὶ ἰδίως τοὺς κατοικοῦντας ἐν Βόλῳ.

Χιρὸν τοῦ Μισοβιάνου

[ΙΗ—115]

Ἐρῶθ ἐν Τσιπῶνι σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπισημίαν «Γαλανόλευκη», πρὸς διάδοσιν της «Διαπλάσεως».

[ΙΗ—116]

Πιστοματάρα, ... «ΑΣΙΑ» Τρελλοαρσενίς